

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

w sprawie R. S.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 13 stycznia 2016 r.,
zażalenia R. S. na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego
Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 października 2015 r., odmawiające przyjęcia
osobistego wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu
Okręgowego w S. z dnia 22 września 2009r., sygn. VI Ka [...], utrzymującym w
mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 30 marca 2009r., sygn. II K [...],

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W następstwie inicjatywy R. S., z której wynikało, że dąży on do podjęcia
czynności procesowych mających na celu wznowienie postępowania
zakończonego powyżej wskazanymi wyrokami, zarządzeniem z dnia 3 sierpnia
2015r., na podstawie art. 80a § 2 k.p.k., został mu wyznaczony obrońca z urzędu.
Obrońca kontaktował się listownie (bez odpowiedzi) oraz nawiązał kontakt
telefoniczny z R. S.. Skazany nie wskazał jednak obrońcy żadnych okoliczności
mogących stanowić podstawę wznowienia. W konsekwencji, po zapoznaniu się z
aktami sprawy, obrońca R. S. przedłożył opinię o braku podstaw do złożenia
wniosku w tym przedmiocie (k. 21 – 23). Następnie, zarządzeniem z dnia 3
września 2015r. R. S. został wezwany do uzupełnienia braku formalnego poprzez
sporządzenie i podpisanie wniosku przez obrońcę z wyboru (k. 24), do której to

czynności został mu określony siedmiodniowy termin liczony od daty doręczenia pisma. Skazany tej powinności nie zrealizował, konsekwencją czego było wydanie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Przepis art. 530 § 2 k.p.k., stosowany z mocy art. 545 § 1 k.p.k. odpowiednio w postępowaniu wznowieniowym, określa sposób postępowania w przypadku nieuzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowienie (art. 120 § 2 k.p.k.), nakazując w takiej sytuacji odmowę jego przyjęcia. W niniejszej sprawie skazany, mimo wezwania, braku nie uzupełnił, co z mocy powyższych przepisów obligowało do wydania zaskarżonego zarządzenia. R. S. nie kwestionował powyższego ustalenia, wskazywał natomiast w zażaleniu na przeszkody, które w jego ocenie utrudniły mu współpracę z obrońcą z urzędu. Obrońca z urzędu wykonał stosowne czynności zakończone złożeniem opinii o braku podstaw do wznowienia postępowania, a przytoczone w zażaleniu okoliczności nie mogły obecnie decydować o zasadności zaskarżonego zarządzenia. Wykraczają one poza zakres przedmiotu rozpoznania, który sprowadzał się w niniejszej sprawie do oceny, czy zaistniały okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 zd. 2 k.p.k.

Odnosząc się do argumentacji zażalenia podnieść należy, że w sytuacji gdy Radosławowi Sawickiemu ustanowiony został obrońca z urzędu, to w jego interesie pozostawało przedstawienie znanych mu okoliczności, mogących mieć znaczenie w ewentualnym postępowaniu wznowieniowym. Twierdzenia skarżącego, że z racji więziennych rygorów warunki kontaktu z obrońcą (telefonicznie czy listownie) uniemożliwiały mu przekazanie stosownych informacji było zupełnie nieprzekonujące. Co więcej, wprost przeczy temu obecne domaganie się przez skazanego, aby umożliwić mu złożenie osobistego wniosku o wznowienie postępowania, „ponieważ on wie najlepiej jak opisać dowód na to, że postępowanie można wznowić”. Rzecz jasna, wobec kategorycznej treści art. 545 § 2 k.p.k., sytuacja taka jest prawnie niedopuszczalna, czego również Sąd Najwyższy zmienić nie może.

Podzielając zatem zasadność zaskarżonego zarządzenia, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.

l.n